

Fredag d. 22/12: En lille nisse rejste

I dag nåede havregrøden at blive kold, inden Jes kom ind for at spise morgenmad. Julie overvejede, om han altid så så træt ud lige op til jul. Han satte sig ned og spiste uden et ord, og Julie listede ud af køkkenet. Det var nok bedst at lade ham være alene.

Ude i gangen var Christian ved at tage overtøj på.

"Har du husket nissehuen?" hviskede Julie.

Christian klappede på sin lomme.

"Jeg skal nok passe på mig selv," sagde han.

Julie så ned. hun kom pludselig til at tænke på den gamle lade, på natnisserne og på i morgen, hvor de skulle sætte ild til det hele. Bare tanken fik hende til at skribe indvendigt.

"Hey."

Christian lagde en beroligende hånd på hendes skulder.

"Det skal nok gå," hviskede han. "I morgen er det hele overstået."

Julie nikkede og kæmpede med klumpen i halsen.

"Arh," udbrød Christian pludselig. "Jeg har helt glemt løvblæseren!"

Julie rynkede brynene. Så kom hun også i tanker om løvblæseren, som stadig lå ude ved laden. Christian tog sin mobil frem.

"Jeg henter den i dag," sagde han. "Fandens også, jeg gider ikke i nærheden af det sted igen."

Julie krympede sig, og Christian skyndte sig at skifte emne.

"Hvordan gik det med dommerne i går?" spurgte han.

"Det gik fint," sagde Julie stille.

I samme øjeblik kom Jes ud i gangen. Han kløede sig i håret.

"Julie, Christian," mumlede han. "Jeg har lige glemt at fortælle ... Jeg er lige væk et par timer i morgen. Jeg håber, at det er okay."

Julie stirrede på sin far. Han plejede aldrig at tage nogen steder, og da slet ikke dagen før juleaften, som var én af månedens travleste dage.

Jes sukede.

"Jeres mor har spurgt, om jeg kan tage på et hurtigt julevisit sammen med hende. Hun vil så gerne have os med ind og besøge hendes mor i Esbjerg."

"Har du sagt ja til dét?" udbrød Julie.

Christian stønnede i protest.

"I behøver ikke at tage med," sagde Jes. "Men jeg føler, at jeg bør."

Han smilede beroligende til dem.

"Jeg er hjemme igen til middag," sagde han. "Og jeg har fået Allan til at passe plantagen i mellemtiden."

Allan var en god ven af familien. Julie trak på skuldrene.

"Så længe jeg slipper for at komme med," sagde hun.

Pludselig ringede hendes mobil. Julie mærkede hjertet flyve op i halsen. Det var Alex, men han plejede ikke at ringe. Hun skyndte sig op af trappen og ind på sit værelse.

"Hvad så?" sagde hun, da hun tog den.

"Hej ... det er Alex," svarede Alex med skinger stemme. "Jeg ... jeg har noget, I skal se. Alle sammen."

Julie smed sin cykel på jorden ved siden af havelågen og skyndte sig op ad stien til Søndre Frevsinge Lokalkarkiv. De andre var allerede kommet.

"Hvad er det?" spurgte hun hurtigt. "Hvad er der galt?"

"Der er ikke noget galt," forsikrede Alex dem. "Men I er nødt til at se det her."

Han lagde sin mobil ned på bordet.

"Jeg – øhm... Har lånt min fars vildtkamera," forklarede han.

"Vildt-hvadfor-noget?" spurgte Henrik.

"Vildtkamera," gentog Mie. "Du ved, sådan ét, der tænder, når der går et dyr forbi. Så kan man følge med i..."

Hun gispede og stirrede på Alex.

"Du har ikke ... Har du sat det op for at filme natnisserne?"

Alex havde røde kinder.

"Selvfølgelig har jeg det," sagde han. "Eller, det var bare ... Efter dét, der skete med Henrik, så blev jeg ret bange altså."

Han trykkede på sin mobil og startede videoen.

"Jeg satte det op ude ved hegnet," sagde han. "Det peger ind imod laden, men laden er for langt væk til, at man kan se den herpå. I går nat var der ingenting. Men i nat optog den denne her video."

Julie rykkede nærmere for at se på skærmen. Det meste var sort, bortset fra sandet og marehalmen, som lyste hvidt i bunden af billedet. Noget bevægede sig i kanten af billedet.

"Hvad er det?" hviskede Henrik.

"En fugl," sagde Alex. "Jeg tror, det er en due. Dér! Se!"

Duen hoppede længere ind i billedet. Den rodede i sandet, tilsyneladende fuldstændig ubekymret.

Pludselig eksploderede skærmen i hvidt lys. Det gik så hurtigt, at Julie i starten troede, at det var en fejl på kameraet. Men duen var forsvundet, og der dryssede fjer ned over sandet.

"Eww," sagde Mie.

Alex nikkede.

"Men vent, der sker noget mere," sagde han. "Lige om lidt."

Julie holdt øje med skærmen. Små, sorte dråber af blod landede på marehalmen. Så var der pludselig noget, der gik forbi i baggrunden.

Kameraet var ikke godt nok til at få et tydeligt billede på den afstand. Men Julie var ikke i tvivl om, at det var en natnisse. Den stod stille lidt, mens den gnubbede hænderne mod hovedet. Den blege, aflange isse blev dækket af duens sorte blod.

"Hvad laver den?" spurgte Henrik.

"Den ... tørrer hænderne af?" prøvede Mie.

"På sit hoved?" udbrød Henrik vantro.

Natnissen forsvandt ud af billedet. Alex spolede tilbage, så de kunne se det igen.

"Det virker meget mærkeligt," mumlede Julie. "Hvorfor gør den det?"

"Jeg tænkte, at det måtte betyde noget," sagde Alex. "Havde vi ikke lige fundet ud af, at deres hoveder betød noget?"

"Kommunikation," brummede Klaus.

Det gav et gib i alle fire børn, da de hørte hans dybe stemme. Klaus rejste sig op og gik frem og tilbage med rynkede bryn.

"Hm," sagde han. "Måske giver det mening."

"Hvad for noget?" spurgte Julie.

Klaus satte sig ned igen.

"Har I nogen sinde set bavianer i zoologisk have?" spurgte Klaus.

"Er det dem med de røde numser?" spurgte Henrik.

Klaus nikkede.

"Jeg har læst lidt op på dyrs måde at bruge farver på. Og rød er ofte en advarselsfarve – en dominansfarve, om man vil. Tag for eksempel bavianerne. De kønsmodne hanner har en rødere bagdel end dem, der ikke er kønsmodne. Jo rødere numse, jo højere er du i hierarkiet." Han pegede på mobilen, hvor natnissen igen gnubbede sin isse med blod.

"Jo rødere isse, jo højere er du i hierarkiet," hviskede han. "Det er derfor, at nissehuerne virker. En knaldrød isse viser dominans. Du kan ikke være natnissernes bytte, hvis du er højere i hierarkiet end dem."

Han pegede over på udstillingsmontren, hvor julemandskostumet lå. "Nu ved jeg, hvad kostumet har været brugt til," sagde han. "Og hvordan det lykkedes bønderne at få så mange natnisser spærret inde i grotten."

Julie gispede.

"Det er lederen," udbrød hun. "Rød hue, rødt tøj ... Den, der har kostumet på er lederen, ikke?"

Klaus' øjne glimtede.

"Præcis," sagde han. "De har *lokket* natnisserne ned i grotten. Klædt i rødt."

"Måske skulle du tage det på," foreslog Alex. "I morgen, altså."

Klaus slog ud med hånden.

"Det bliver ikke nødvendigt," sagde han. "De sover jo, når vi slår til."

Julie sank en klump.

"Så ... næste gang, vi ses. Det bliver i morgen ude ved porten," sagde hun stille.

De andre nikkede. De rejste sig alle fire og lagde armene om hinanden.

"Vi skal nok klare det," sagde Mie. "Der er ikke noget, vi ikke kan klare."

"Præcis," sagde Alex.

"Nemlig," istemte Henrik.

Julie trak vejret dybt ned i lungerne.

"Godt så," sagde hun. "Lad os få det overstået. Vi ses i morgen."

Christian satte kursen mod laden på sin scooter. Hans arbejdsdag var lige slut, og han havde ikke tænkt sig at blive der ét sekund længere end nødvendigt. *Bare ind og ud. Det er det hele. Løvblæseren må ligge lige i nærheden af indgangen, hvor Julie smed den.*

Han kørte væk fra stien og ind over heden. Da han nåede laden, lod han scooteren stå på stien. Der lå stadig kanel på sandet, og der var kanel op ad muren ved siden af døråbningen. Løvblæseren lå, hvor de havde efterladt den, og han åndede lettet op. Han slyngede den over skulderen og var på vej tilbage til scooteren, da han hørte en stemme nærme sig.

Christian mærkede blodet suse op i hovedet. Allerede på sin første arbejdsdag havde han fået at vide, at han skulle holde sig til stierne. Hvordan skulle han forklare, hvad han lavede så langt væk fra byggepladsen? Med en løvblæser?

Stemmen kom nærmere. Christian trak vejret i korte stød. Hans blik flakkede. Til sidst sprang han ind gennem døråbningen, ind i ladens mørke.

Skridt nærmede sig. Christian genkendte nu Jan Godtfredsens frustrerede stemme.

"Hvad vil du have mig til at sige? Jeg kan ikke udføre mirakler," fnøs han ind i mobilen. "Jeg er bare ikke sikker på, at det er en god idé lige

nu. Hver gang vi tester rørene, kommer vi yderligere én dags arbejde bagud.”

Christian gjorde sig umage for at stå helt stille. Jan lænede sig op ad muren lige ved siden af det tomme hul, der engang havde været et vindue. Han sukede.

”Jamen, hvis det virkelig er dét, ledelsen har besluttet ... men jeg behøver ikke at være enig,” sagde han. ”Men jeg er ikke i Esbjerg lige nu, så vi kan ikke nå det i dag.”

Han begyndte at gå frem og tilbage igen.

”Ja, jeg skal være i Esbjerg, når vi tester rørene! Det er kun den sikrede telefonlinje direkte fra hovedkontoret til Grønland, der kan bruges til at tænde for gassen. Og sådan skal det blive ved med at være. Kunne du lige forestille dig et sagsanlæg, vi ville få på nakken, hvis der blev tændt for gassen på det forkerte tidspunkt?”

Han tog sig til hovedet, netop som han gik rundt om bygningen. Christian bandede indvendigt. Hans scooter stod midt på stien på den anden side.

”Jeg er på kontoret i Esbjerg i morgen,” fortsatte Jan. ”Men så er jeg nødt til at kalde nogen ind, som kan stå herude og kontrollere, og det bliver på weekendbetaling. Nå, så kan det pludselig godt vente?”

Jan blev pludselig stille. Christian kunne ikke se ham længere, men han var sikker på, at han havde set scooteren.

”Hallo?” kaldte Jan. ”Er her nogen?”

Christian begyndte uendeligt langsomt at bevæge sig længere ind i mørket. Han gled gennem den lille gang og nåede til den store sal, som stadig var propfyldt med kasser fulde af fyrværkeri.

”Vent lige lidt,” sagde Jan, sikkert ned i mobilen.

Christian nåede lige at se skyggen af ham, da Jan gik ind i laden. Så dukkede han sig hurtigt ned bag kasserne.

”Hvem dér?” råbte Jan, så det rungede i laden.

Christian kneb øjnene sammen. Løvblæseren stak ind i hans ene side, men han turde ikke flytte mere på sig lige nu. Han kunne høre Jans skridt i gangen bag ham. Sko mod sand. Og så, sko mod trappetrin. Christian stivnede af skræk. Jan var ved at bevæge sig ovenpå.

Op til natnisserne.

”Hallo?” kaldte han ud over loftet.

Nu sker det, tænkte Christian forfærdet. Nu dræber de ham. Og æder ham. Og så æder de mig bagefter.

Han sprang op og tog fat om løvblæseren med rystende hænder. Måske var der stadig kanel tilbage i den. Måske kunne han nå ud til scooteren, ligesom sidste gang.

Så hørte han pludselig skridt på trappen igen.

”Nej, jeg troede bare, at her var nogen,” sagde Jan ind i mobilen. ”Men her er helt tomt. Vi tales ved i morgen, når jeg er på kontoret.”

Et øjeblik stod Christian og stirrede vantro på Jan, der gik ned ad trappen helt afslappet. Så huskede han, at han skulle gemme sig, og han dykkede ned bag kasserne igen.

Jan gik ud af bygningen og forsvandt samme vej, som han var kommet. Christian stirrede ind i kassen foran sig. Han havde en dårlig anelse. Han sprang på benene og listeløb op ad trappen til loftsrummet, tændte sin lommelygte og lod den feje igennem lokalet, mens sandheden langsomt gik op for ham.

De var væk.

Natnisserne.

Loftsrummet var tomt.